demà

"unim nos i demà la Internacional serà el gènere humà

LCR

Lliga Comunista Revolucionària Països Catalans, Setembre, 1988 Nº 55 Preu: 40 Ptes./2FF.

LA RODA DEL CARRO ... I LA MOSCA

Aquella mosca que anava a la vora de la roda d'un carro i va dir "quanta polsaguera que estem aixecant", tenia un sentit de l'autoestima molt hipertrofiat. Sentit que també tenen bastant desenvolupat els partits de l'ordre, donada la seva coneguda il.lusió d'"estar fent", quan només "estan acompanyant". Acompanyen perquè no molesten. Qui permet i qui acompanya?. L'Estat, amb els aparells que realment tenen poder (l'econòmic, el militar, el repressiu...), és qui permet.

Els partits de l'ordre acompanyen (uns directament vinculats a la gestió del poder, els altres esperant poder-ho fer algun dia i conformant-se, avui, amb tocar un poder més petit, els ajuntaments, per exemple). Tenim una bona mostra de la bufonada dels acompanyants en la ràpida visita reial del monarca espanyol a la nostra terra fa cinc mesos. El representant del poder i els seus súbdits. La mosca eren aquests darrers, la roda del carro estava allí representada per Juan Carlos I. Mentre la mosca no molesti, la roda li deixarà fer-se il.lusions de la polseguera que aixeca. Només il.lusions.

Es difícil desvincular aquest 11 de Setembre d'aquell dia d'abril. Les coses van quedar força clares. Entre la majoritària indiferència general, hi havia dos extrems: els acompanyants del poder i la gent que es rebel.lava amb els seus petits però sorollosos mitjans.

L'11 de Setembre sortirà al carrer força gent. Una part, convocada per alguns partits que eren a la Cort de la Generalitat. Aquest 11 de Setembre cridaran coses que poc tenen a veure amb el que han fet i el que faran. L'altra part de gent sortirà convocada per les mateixes forces que vàren respondre a la visita reial. Potser aquest dia, donat que uns i altres es manifestaran, alguna persona pugui quedar despistada de les respectives intencions. Només si, precisament, està despistada.

Clar que sempre surt aquella persona que creu ho sap tot i afegeix amb la tranquilitat que dóna la beneiteria: "les organitzacions revolucionàries i independentistes que vàren fer la contestació a la visita reial i que estan al darrera de tota contestació radical, són petites i no tenen més que un caràcter testimonial". Algú ha vist un arbre gran que abans no hagi estat un arbre petit?.

Yossa i Mónica, dos estudiants que esperen el judici.

Repressió contra el moviment estudiantil

"MANOS EN ALTO Y SIN MOVERSE"

El 12 de setembre seran jutjats més de 20 joves. Poden ser condemnats fins a dos anys de presó. El seu delicte: reivindicar i lluitar per la millora del sistema educatiu.

El 28 de gener de l'any passat, com tants i tants dies, va ésser un dia de vaga, un dia de lluita per les i els estudiants de Catalunya. La mani que s'havia organitzat, massiva com totes les d'aquells primers mesos del 87, va finalitzar a la plaça de S.Jaume. Els gossos d'esquadra estaven aquell dia més nerviosos que d'habitud i van sortir del seu forat per tal d'apallissar a tota persona que tenia la desgràcia de ser prop d'ells. S'inicien així els primers cops, les primeres detencions, la repressió. Però poc després d'haver-se acabat els aldarulls, va començar una altra forma de repressió, no tan descarada com la dels moments abans, però no menys brutal: els "secretes" del Pujol agafaren els estudiants al carrer, al sortir d'un bar o en el Metro. Els seguiren, els detingueren i... "contra la pared, abriendo las piernas, manos en alto y sin moverse". Un dels estudiants va intentar fugir i va ésser perseguit al crit de "alto o disparo". El van enxampar posant-li la pistola al cap i amb aquestes no molt dolces paraules: "quieto o disparo" (totes les paraules entre cometes són textuals).

Al Yosa l'agafaren ¡abans! que la mani arribés a la plaça de S.Jaume. També li van ensorrar una costella i el deixaren inflat i morat de dalt a baix. "Contusions lleus". segons el metge...

Però no tot acaba aquí. Després d'unes quantes pallisses i humiliacions per part dels gossos d'esquadra dins del Palau de la Generalitat, van ser portats i entregats als "naZionals", tenint-los nou hores dempeus, cara a la paret i amb les cames obertes; mentrestant, els hi donaven cops al cap amb un pal de fusta.

Un cop en els jutjats, gràcies als pares i mares, familiars i diversa gent de la CEEMC (Coordinadora d'estudiants d'ensenyament mitjà de Catalunya) no se'ls endugueren a la Trinitat, als nois, i a Wad-Ras, a l'única noia. Els van deixar a tots, excepte al Yosa, que se l'endugueren a la Trinitat "por punky", segons les paraules del jutje. El dissabte al matí, gràcies a la recollida de peles a instància dels pares i d'algunes organitzacions, sortia de la presó.

Els judicis: 20 de juny i 12 de setembre

El judici del 20 de juny –cal veure en quina data estava convocat: després de finalitzar el curs, per impedir la mobilització dels instituts en solidaritat amb la gent detinguda– es va aplaçar fins el 12 de setembre, donat que no estava preparada la mesa judicial: no hi havia cadires ni taules per a la defensa, ni tan sols bancs per al públic. ¿Potser s'esperaven la concentració d'un centenar llarg de persones a la porta dels jutjats?

Cal remarcar la discriminació de la gent no estudiant en les peticions de penes. La gent més gran de 18 anys i estudiants, el fiscal els hi demana 8 mesos de presó (se'ls acusa de dos delictes: desordre públic i atemptat a l'autoritat, per al.lucinant que sigui). Però per a la gent no estudiant, el fiscal demana un any de presó per cada un dels dos "delictes" esmentats. Per l'estat en general i pel fiscal en particular, ara pot ser un criteri de selecció la conveniència "sociològica" de participació o no en determinades manifestacions. Per exemple, a la mani de l'1 de maig, qui no sigui treballadora o treballador ja sap que s'exposa a més. O bé, en una manifestació del metall, si un/a és del sector químic ho té més fotut. Al fiscal, és segur, l'importa una bleda el significat de la paraula solidaritat. Millor dit, li preocupa que pugui existir.

La solidaritat

Diverses campanyes i mogudes s'han organitzat en solidaritat amb la gent detinguda. S'han fet concerts per tal de treure algunes peles, s'han editat cartells, s'han realitzat algunes xerrades per part de la CEEMC als instis, concentracions als jutjats... Es bastant, però encara insuficient si volem aconseguir (i ben cert que ho volem!) l'absolució dels detinguts. A principis de setembre s'endegarà una campanya organitzada per la comissió dels detinguts, amb diversos tipus d'accions, articles a la premsa, edició de cartells convocant al judici del 12 de setembre... i més. Les Joventuts Comunistes Revolucionàries també hem muntat una campanya pròpia amb tot un seguit d'iniciatives i tot l'esforç que calgui per aconseguir aturar les pretensions repressives del fiscal contra la gent detinguda.

Aquest és el preu que els diferents governs (els del Pujol i els de Madrid) volen fer pagar a la joventut que va sortir al carrer durant el curs 86-87 per lluitar i aconseguir la millora del sistema educatiu: no a la selectivitat; escola pública, gratuïta, catalana i de qualitat; escola no sexista. L'objectiu del poder és prou ancestral i conegut: escarmentar a uns pocs per tal que la majoria agafi por de la lluita. El mètode per a aconseguir això, el de sempre: la repressió. I és que la lluita del moviment estudiantil els va preocupar molt. Per a ells es tracta d'impedir que torni a revifar-se. Per a nosaltres es tracta justament d'intentar el contrari. Qui guanyarà?.

Jaume Dalton

Vè Campament de joves revolucionaris/es

El passat juliol vàrem reunir-nos 700 joves a la localitat de Brioude, al sur de l'Estat francés. Anem fent tradició revolucionària. Era el cinquè campament de joves de la IV Internacional. Hi havia gent de moltes nacions d'Europa i també d'EEUU i el Canadà. Va assistir també una companya del Partido Revolucionario de los Trabajadores de Mèxic, que ens explicà l'experiència de treball i la situació en que es troba aquest Estat després del frau de les darreres eleccions.

Com també és tradició, vàrem comptar amb fòrums dedicats a ecologia, opressió de les dones, lluites juvenils, racisme (i sobre aquest tema vem estudiar el treball que la nostra gent està fent a l'Estat Francés). També van haver-hi debats sobre antimili, solidaritat internacional, família, sexualitat, treball... No va faltar tampoc l'escola de formació marxista "clàssica": lluita de classes, capitalisme...

Les dones vàrem tenir una bona participació... i la nostra pròpia festa.

A les nits, apart d'alguna festa bastant sonada, sempre hi havia vídeos i teatre.

L'organització d'aquest Vè Campament va ser francament molt bona.

Com veieu, tot una barreja de discusió, formació i marxa: una bona manera de fer coses a l'estiu.

Esther

HISTÒRIA PARTICULAR DEL NOSTRE Vè CONGRÉS

Un Congrés està format per moltes coses. A més es pot mirar des de varis angles. Aquí teniu la visió des d'un angle molt particular...

La paraula es va fer carn (poca) i os (prou), es va calçar ulleres rodones o fosques segons es tractés de sessió matinal o de sobretaula, i ens va oferir, de cop i sense saber-ho, l'orador i l'oremus. Qui no va deixar anar la seva llagrimeta davant del discurs electrificant de la generació del no futur? Va ser sens dubte l'acte final del Congrés el que ens va oferir una de les millors sorpreses. Teníem vedette i showman, pare i fill i generació del no futur, en un mateix personatge de paraula fosa i encesa i no ens n'adonàvem. Com que va ser la guinda, val més començar a trinxar el pastís per dalt. Déu n'hi do, Anxaneta.

Vam celebrar, i mai millor dit, el nostre Vè Congrés en plena revetlla de Sant Joan, en ple i preciós pont, en plens dies d'anar a la platja i sense cap queixa. Elecció oportuna que va ser la de les dates. La festa nacional dels Països Catalans i nosaltres, amb la flama del Canigó al damunt, fent pàtria en sessions inacabables.

El debat –del qual ja se'n deu donar compte en altres àmbits d'aquesta la vostra revista– va ser fluid i amistós i no va ser, almenys durant el dissabte i el diumenge, motiu de queixa ni de propis ni d'estranys. Però el muntatge físic i ornamental, les plantes, les pancartes, les taules i l'exposició permanent, van resultar tota una contribució al disseny i la decoració interiors. Me'n ric jo del Mariscal i del Calatrava. Qui vulgui conèixer la Catalunya Avantguardista que demani fotos del nostre Vè Congrés.

Dissabte va ser el dia de pensió completa. Un munt d'hores de discussió, dinar de treball i festa i esbarjo. Passo com si caminés damunt de pedres roents pel tema del menú, trenco una llança en favor del restaurant per allò de que la carn de caça "ha de fer olor" i torno al tema de la festa, postverbena de Sant Joan, on qui més qui menys va descobrir la capacitat integradora de la Lliga i sobretot la qualitat de molts i moltes de les seves militants a l'hora de pujar a un escenari i enganxar el micròfon. Qui ens havia de dir que després de profunds i complicats debats sobre la qüestió nacional i la immigració, sobre el fet cultural i la confluència de cultures trobaríem la solució a tots els nostres problemes dalt d'un escenari i cantant a l'uníson havaneres i sevillanes. Va ser com escriure el "Què fer" entre cremats i "palmas". Només va faltar una sardana a ritme de muñeira per allò de que la immigració no té una identitat nacional comú i totes aquestes coses. Que és ben cert allò de la imatge i les mil paraules. Ho vaig entendre tot veient com s'ho muntava la nostra troupe d'espectacles en una tarima meitat estrada, meitat "tablao". Això mateix.

Però era una de les nits més curtes de l'any i més propenses al cancaneig i al desordre lúdic (i encara que rimi no és el mateix; no fos cas que ens multessin), de manera que reprenent la paràbola bíblica, que no per casualitat som col.legues dels de la teologia de l'alliberament, qui estigui exempt o exempta de culpa que llenci la primera teula. Inesperadament, vam ser, contra tot pronòstic, puntuals el matí següent.

Diumenge, que es festa de guardar per a alguns (a veure si aprenem coses de determinats corrents) va ser una àrdua i àrida travessa del desert de les votacions i les esmenes. El desenllaç es preveia més aviat avorrit, però l'esperit integrador de la ponència (què hi farem), la bona organització i la sort –doncs em nego a creure que no hi intervingués el nostre bon estel de cinc puntes– van convergir com els astres per donar-nos un diumenge menys espès que el que esperàvem. El desenllaç d'aquesta novel.la vermella, despres del suspense, va venir amb les intervencions del Ricaqrd (sobre la qual ja he llençat prou flors), del Martí (a qui no n'hi calen) i de la Fina (dels problemes de la qual amb un micròfon excessivament alt no tinc per què parlar). El que és cert és que el congrés va acabar amb un ambient tan emocionat que les consignes finals, rememorant altres temps gloriosos de la Lliga, es van cridar tartamudes i entrebancades. Quina altra explicació té que acabéssim a ensopegades: "In, Inde, Independència", sinó l'emoció dels nostres gargamells?.

I la premsa? Qui va anomenar-la algun dia canallesca amb el cas que ens va fer? Vam xuclar plana, micro i fins i tot càmera com mai, ens van considerar "la força més important d'aquest reduït espai que és l'esquerra radical i independentista", ens van clausurar el Congrés un dia abans del que estaba previst i ens van elegir direcció abans que ho fessim nosaltres, canviant-nos a més el nom del Borràs. Es que si no creen no estan contents.

Només dues intervencions es van fer en castellà al Vè Congrés. La de Moisés Arana, cònsol sandinista i la de Fernando Sáez, parlamentari d'HB. El de la LKI es va muntar un truquet i va aconseguir els efectes d'una traducció simultània de l'euskera al català. Vam demostrar, ben segur, quina és la nostra única llengua oficial.

J.Retana

Presó d'Alcalà-Meco, 14 julio 1988

ENS ESCRIU EN CARLES CASTELLANOS

Vàrem enviar al Carles Castellanos, empresonat poc abans del nostre Vè Congrés, els materials congressuals. Pocs dies després, des de la presó d'Alcalà-Meco, rebiem una carta del company Carles on ens donava en poques paraules la seva opinió de les tesis aprobades. Aquesta és la seva carta.

Companyes i companys de la LCR.

He rebut la vostra carta de solidaritat i els documents del Vè Congrés.

No cal que us digui la satisfacció que m'han produït, tant una cosa com l'altra, especialment després de comprovar amb la lectura, els importants avanços polítics que s'han realitzat en aquest Congrés. Alguns dels textos ja els havia llegits anteriorment i les impressions positives que n'havia tret s'han vist ara confirmades amb una visió de conjunt.

Sense pretendre altra cosa que fer-vos arribar uan meva primera impressió us voldria enviar la meva més sincera felicitació per l'encert que m'ha semblat veure en molts dels aspectes de l'anàlisi de la realitat social i de les formes de poder (classes socials, moviments, partits, situació de la llengua...), anàlisis fetes amb unes grans dosis de realisme i amb una rara capacitat d'autocrítica i de rebuig de tota ombra de sectarisme.

He trobat especialment interessants els passatges referents al paper de la lluita de classes dins la nació i el posicionament net i clar d'oposició a tot front o pacte amb la burgesia catalana, representativa del catalanisme conservador i regionalista.

També vull assenyalar (entre d'altres qüestions que no puc recollir ***ara en aquest breu comentari****) el plantejament molt encertat, m'ha semblat, de la qüestió de la immigració...i, al capdavall, el fet d'adoptar com a objectiu el "projecte polític d'una Catalunya sobirana i socialista".*

Es clar que també hi he trobat algunes limitacions, especialment en tres aspectes importants dins l'estratègia independentista, les quals d'acord amb la necessitat de crítica oberta entre organitzacions revolucionàries us voldria assenyalar:

En primer lloc una certa ambigüitat en la relació orgànica amb la LCR espanyola (és a dir, sense aclarir-ne els termes de la relació i privilegiant a priori l'àmbit de l'estat espanyol).

En segon lloc una certa timidesa en l'adopció clara dels Països Catalans com a àmbit nacional de treball.

I, en tercer lloc, la consideració del moviment independentista com un moviment social més entre tot un conjunt de moviments socials, concebuts a la meva manera de veure de manera massa pragmàtica (sense intentar articular-los segons una perspectiva estratègica). Tot plegat no exclou pas les tendències favorables al desplegament de l'independentisme sorgides d'aquest Congrés, malgrat que aquesta manca d'una necessària clarificació estratègica és una limitació que som molts els qui voldríem que se superés ràpidament en bé del moviment que estém tots plegats compromesos a impulsar.

Us torno finalment a recordar el meu reconeixement per la vostra solidaritat i per l'atenció d'haver-me fet arribar els documents així com la meva satisfacció més sincera pel fet de comprovar els importants avanços que ha representat aquest cinquè Congés, amb els quals s'han obert noves possibilitats per a l'enfortiment i l'expansió de l'independentisme.

Salutacions independentistes i revolucionàries,

Carles Castellanos i Llorenç

CATALUNYA SOTA L'OMBRA DEL 92

Un repas d'alguns trets de la situació política de Catalunya és el que ens ofereix aquest article

La celebració del Vè Centenari del "descubrimiento", la signatura de l'Acta Unica Europea i els JJOO, són tres esdeveniments que incideixen en la situació política, i cada cop més.

El curs passat

D'entrada, el curs passat va començar amb la prohibició, per part del Governador Civil, de la manifestació de l'11 de Setembre. Era la manifestació que haviem convocat les forces independentistes i revolucionàries de Catalunya. Això, aquesta prohibició, era la continuació de la voluntat de l'Estat de criminalizar les forces radicals. Aquesta voluntat criminalitzadora va començar, més o menys exactament, després dels resultats obtinguts per Herri Batasuna a les eleccions al Parlament Europeu, resultats tan significatius a Catalunya gràcies al suport de les forces revolucionàries i independentistes. Per altra banda, aquesta campanya va ser el senyal per continuar la marginació política i la persecució policial, tot amb la mirada posada en el 92 i la necessitat per a les forces del sistema de netejar el pati de "rojos".

La visita del Borbó a la nostra terra al mes d'abril passat va ser una ocasió perquè diversos sectors del poble expresessin la seva protesta i rebuig. Uns sectors, els més actius, amb manifestacions i accions de protesta; altres, més amplis, amb la indiferència més despectiva, privant als monarques espanyols dels acostumats banys de multituds. Tot això va provocar que la "crema" de la societat oficial hagués de reunir-se en la més "íntima" clandestinitat.

La dada més significativa de les darreres eleccions autonòmiques va ser el grau d'abstenció, el més elevat de totes les eleccions anteriors. Les causes i motivacions d'aquesta abstenció són molt heterogènies, però una d'elles és que la gent més activa dels diferents moviments socials i de lluita, no s'ha vist afectada per cap mena de "vot útil". Els sectors més amplis vàren expressar una desconfiança, superior a temps passats, a les suposades virtualitats de les eleccions parlamentàries per a resoldre els seus problemes i aspiracions.

Cal ressaltar també, per acabar amb aquest repas d'alguns trets del passat curs polític, la major activitat d'alguns sectors obrers i sindicals. La durada i amplitud de la vaga d'Ensenyament, el Referèndumn de banca, la revocació del Comitè d'Empresa de Seat-Zona Franca (amb el rebuig als mètodes burocràtics, el triomf de la CNT amb la participació a les seves llistes del nostre partit...). Afegim també la victòria de l'esquerra sindical de CCOO a Seat-Martorell a les "primàries". Són tots aquests, motius d'esperança i de ressistència per tal de continuar el llarg camí de la recomposició del moviment obrer i l'enfortiment dels sectors més combatius.

Ofensiva espanyolitzadora

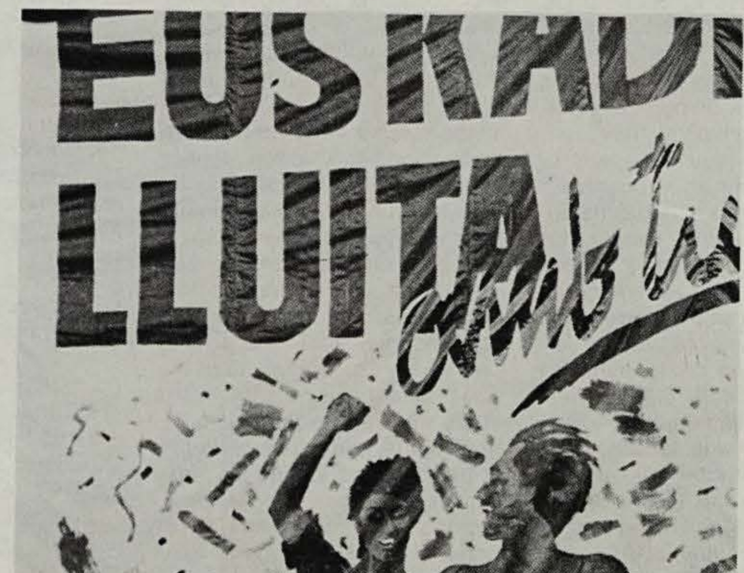
Tota l'operació política, econòmica i propagandística que s'ha muntat entorn del 92 té una importància fonamental per a les forces del sistema, pel capitalisme i per l'estabilitat del règimen polític de la Reforma. L'Estat de les Autonomies ha estat un invent que, malgrat les moltes fluctuacions, ha funcionat. Però encara està molt lluny d'haver resolt els problemes històrics de l'engranatge definitiu de les nacions oprimides dins d'"Espanya". Euskadi és on el fracas de la Constitució i del model d'Estat és més clar. A Catalunya el conflicte està més esmorteit per diverses raons, però el creixement del sentiment independentista als darrers anys pot augmentar i radicaltizar la situació.

Així, després del relatiu fracas de la Lloapa, el procés harmonitzador va seguir vies més sinuoses. L'anomenat "problema nacional" continua essent l'asignatura pendent del govern del PSOE, un cop encarrilat el problema militar, la incorporació a l'OTAN i la CEE i la qüestió econòmica i industrial.

En aquest sentit, la celebració del Vè Centenari del "descubrimiento" és fonamentalment la celebració de "la unidad de España". La designació, l'any passat, del 12 d'Octubre com el dia de la "hispanidad" i la voluntat d'utilitzar el record de les supossades glòries del passat imperial i colonialista, són complementàries d'una idea més moderna: la definitiva i plena integració a Europa amb la signatura de l'Acta Unica. Es l'Espanya modernitzada i regenerada del PSOE, la del "programa 2000".

I davant d'aquesta ofensiva espanyolitzadora i capitalista, les forces polítiques de la Reforma, tant les de dretes com les d'esquerra reformista, o bé donen un suport total (el PSC) o bé expressen certes prevencions sobre alguns aspectes parcials i secundaris. El govern de la Generalitat i CiU demanen "submissàment" al monarca espanyol que "tingui en compte que Catalunya és una nació". La seva preocupació és esperar i pregar per tal que la tempesta del patrioterisme espanyol passi el més aviat possible, procurant que no s'emporti algunes parcel.les de poder autonòmic que té la burgesia catalana. Juntament a aquesta preocupació, CiU en té una altra: en la mida que la signatura de l'Acta Unica comporta inevitablement una nova retallada de les competències autonòmiques, cal desenvolupar una política de gesticulació "europeista" per a que es tingui en compte les "regions".

Els resultats obtinguts per HB a la nostra nació en les eleccions al Parlament Europeu va ser el senyal per criminalitzar a les forces revolucionàries i independentistes que havien donat suport a aquella candidatura

Iniciativa i utilitat

En quines condicions pot abordar l'Esquerra revolucionària i Independentista catalana aquesta situació?.

Pensem que per una part, i des del punt de vista de la situació social, des del 86 hem entrat en una situació més desfavorable. No solament incideix la desmassificació del moviment Pacifista després del referèndum, sinó que es donen altres elements de desmobilització: el moviment nacionalista radical està passant per un període de cert estancament o com a mínim no té el ritme de creiximent que es va donar entre el 81-86; el moviment Feminista també travessa una situació difícil per arribar a sectors més amplis; l'estudiantil del 86-87 no ha tingut continuïtat, l'Antimilitarista, ara per ara, continua sent un moviment reduit...

Com aspectes positius de la situació social dels últims messos, potser cal destacar la més grant activitat a sectors obrers i molt particularment la situació a SEAT. Altre element possitiu de la situació politica, és el manteniment de les forces de l'Esquerra Revolucionària i Independentista. Aquesta força és al menys suficient per em pendre iniciatives amb un cer ressò popular. Són aquest elements els que estan a l base de les campanyes d'in toxicació, de prohibició de ma nifestacions i activitats per par del Govern Civil, de la crimina lització de l'independentisme la detenció de C.Castellanos de la campanya d'intoxicaci envers la Crida. La novetat e curs passat va ser la perfect coordinació entre els aparell policials i alguns mitjans de co municació, on va brillar amb llum pròpia "El País".

Tothom coincideix en qu aquest anys s'ha anat confor mant un sector social rupturis ta i radical, amb considerables punts de diferenciació de les forces de la Reforma. Però també que és petit i per altra part no unificat políticament La cosa positiva és a més que com a resultat de la col.laboració política i la unitat d'acció pràctica de les forces revolucionàries i independentistes

s'han donat dinàmiques d'unificació i coincidència de les dues sensibilitats fonamentals que estan presents en aquests sectors. Però malgrat tot encara existeixen dificultats reals en aquest procés.

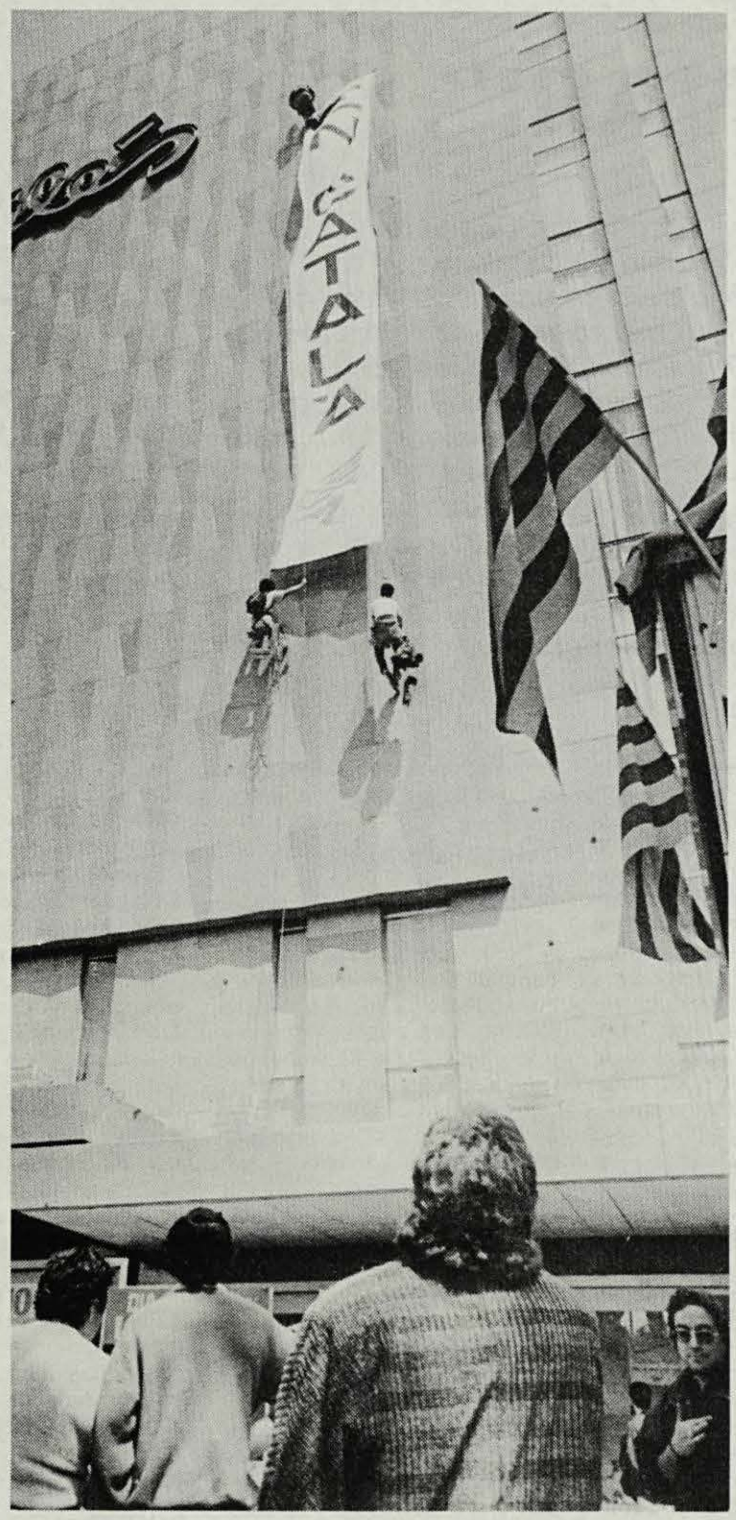
Tenint en compte tots aquests elements, negatius i positius, pensem que és molt necessari que els sectors radicals organitzats als diferents moviments socials, desenvolupin el màxim d'iniciativa en vàries direccions: iniciatives dirigides a enfortir orgànicament i políticament aquests sectors més combatius, amb l'objectiu que les més grans dificultats per arribar a sectors més amplis no repercuteixi en desorganització i retrocés. Però per altra part endegar campanyes per objectius que possibilitin mobilitzar, ni que sigui puntualment a sectors més amplis, per impedir l'aïllament dels sectors revolucionaris. I també continuar l'esforç per introduir les preocupacions i objectius d'uns moviments als altres amb la finalitat d'ampliar el camp radical i revolucionari amb una visió més unificada i globalitzadora.

Aquesta situació més difícil en un seguit d'aspectes, pot propiciar dinàmiques sectàries i hegemonistes, que poden conduir, si no som prou conscients, a un retrocés respecte al nivell de col.laboració aconseguit aquests darrers anys. La impossibilitat d'una convocatòria unitària de l'11 de Setembre d'enguany de totes les forces independentistes i revolucionàries, donat la manca de voluntat unitària del MDT, avala el que estem afirmant.

Al nostre parer es necessària una forta capacitat d'acció independent i autònoma de cada força política revolucionària. Les febleses mateixes del camp revolucionari, la poca quantitat d'aquest camp, juntament a les diferències lògiques d'enfoc o de camps de treball de cada força, fan que la perspectiva d'articulació unitària no sigui una tasca urgent i realitzable a curt termini. L'avenç de cada força, el seu reforçament polític i orgànic és positiu i, a més, respon a les condicions i necessitats de l'avanç revolucionari.

Però també és precís i possible la profundització i el manteniment de la unitat d'acció. L'enfortiment de la col'laboració política, l'intercanvi d'experiències... aspectes tots ells ja endegats durant els darrers anys. Es necessari per molts motius, entre d'altres per a fer front en les millors condicions possibles a la política de marginació i criminalització que desenvolupa el Govern Civil, amb l'aval actiu o passiu de les forces de la Reforma. Això va ser molt clar durant la campanya contra la visita del Borbó i també ho ha estat en la lluita, encara no finalitzada, per la llibertat del Carles Castellanos. Aquesta col.laboració és necessària per anar avançat la pràctica unitària de les forces revolucionàries i independentistes catalanes en la perspectiva de la conformació d'un moviment polític d'orientació revolucionària i independentista.

Josep Borrás

Independència és llibertat

L'any passat, just un decenni després de la massiva manifestació de l'11 de setembre de 1977, el governador civil, Ferran Cardenal, prohibia la manifestació. Aquesta decisió antidemocràtica era coherent amb la voluntat de les forces institucionals de despullar la Diada de qualsevol contingut reivindicatiu i de rebuig del sistema. El Governador, en funcions de virrei,amb aquesta prohibició, volia impedir l'expressió d'un ample suport popular a les idees independentistes i radicals. Ni que fós només per això, ja hi hauria prou motius per mantenir l'exigència de l'eliminació dels Governs Civils, de la figura del delegat del Govern, així com la retirada i dissolució de totes les forces militars i policials de l'Estat.

A desgrat d'aquella prohibició l'esquerra radical i independentista va mantenir la convocatòria en clara continuitat amb el caràcter creixentment combatiu dels últims 11 de setembre. Enguany, algunes de les forces que l'any passat van abonar amb la seva inhibició o silenci l'intent de llevar caràcter reivindicatiu a la Diada, sensibles a l'alt nivell d'abstenció enregistrat en les darreres eleccions autonòmiques, semblen voler recuperar un cert protagonisme en la Diada. Per a les forces radicals i independentistes la convocatòria d'enguany, com la de l'any passat, palesa per sobre de tot la voluntat de lluitar per la sobirania i la independència del nostre poble, negades per la Constitució i l'Estatut.

Avui, segueixen empresonats lluitadors catalans acusats, sota la legislació anti-terrorista, de respondre amb la lluita armada a la violència institucional i a l'opressió nacional que pateix el nostre poble. Altrament, durant aquest any, la repressió i la criminalització del camp radical i independentista ha augmentat: la campanya de premsa contra la Crida, auspiciada per la policia, el PSC i el diari El País; la negació del dret d'asil a Pere Bascomte per part de l'Estat Francès; la repressió de les protestes anti-monàrquiques i independentistes per la presència del Borbó amb motiu del mil.lenari de Catalunya; i, com l'expressió més revoltant de la persecució política i policial contra l'independentisme radical, la detenció, tortura i empresonament d'en Carles Castellanos.

Les forces polítiques que sostenen l'Estat i s'identifiquen amb el Règim de la Reforma han mantingut la seva línia d'actuació. Amb la presidència de la Comissió del Mil.lenari que la Generalitat va donar al Borbó, el nacionalisme moderat i autonomista de CDC cercava d'augmentar la identificació popular amb un règim monàrquic que nega la sobirania, la unitat i el dret a la independència dels Països Catalans.

No és menys vergonyós que des d'aquest nacionalisme moderat, s'hagi donat el vist i plau a la conxorxa espanyolista de la celebració de l'anomenat Vè Centenari del "Descobriment" d'Amèrica, inici d'un dels més execrables genocidis de la història de la humanitat. El govern del PSOE, des del neo-nacionalisme espanyol, ha ressucitat el concepte d'hispanitat d'indubtable ressonància franquista. L'apologia del genocidi en el passat, s'uneix a la justificació i encobriment del crim d'Estat en el present com ha palesat clamorosament l'afer del GAL, o l'extensió de la corrupció policial.

D'altra banda, la celebració dels Jocs Olímpics del 92 a Barcelona, ha donat lloc a una gegantina operació al servei dels especuladors inmobiliaris que segueix els passos de la "Gran Barcelona" de l'alcalde franquista Porcioles. Al mateix temps, a l'entorn de l'olimpíada s'ha establert una plataforma propagandística que sota els aires del cosmopolitisme i la modernitat, té un caràcter clarament desnacionalitzador i espanyolista.

Avui es produeix una ampliació de la influència de les idees radicals i independentistes. En aquest eixamplament del camp radical hi conflueixen aspiracions diverses. La voluntat d'alliberament nacional, de lluita per la independència; la lluita per la normalització lingüística, contra la imposició del castellà: el rebuig del militarisme, de la permanència a l'OTAN, del servei militar a través de l'objecció de consciència, la lluita contra l'opressió de les dones; el combat contra un sistema d'explotació capitalista que aboca milers de treballadors i treballadores a l'atur i al treball negre, i condemna la gent jove a la marginalitat... Aquestes aspiracions donen contingut a les idees de independència i de llibertat que caracteritzen la nostra lluita i enriqueixen l'horitzó del nostre alliberament nacional.

Per tot això les organitzacions sotasignants convoquen a la manifestació del proper 11 de setembre a les 5 de la tarda a Rda. St.Pere/Pça Urquinaona de Barcelona.

Independència es llibertat. Contra la criminalització de l'independentisme. Llibertat Carles Castellanos. Fora els governs civils.

Crida a la Solidaridat; Front Nacional de Catalunya (FNC); Lliga Comunista Revolucionària (LCR); Moviment Comunista de Catalunya (MCC); Moviment d'esquerra Nacionalista (MEN); Assemblea de Joves Revolucionaris; Joves Independentistes; Joventuts Comunistes Revolucionàries; Moviment de Joventuts Comunistes de Catalunya.

MÉS SOBRE EL "MIL.LENARI"

Rememorar un fet històric no té perquè ser negatiu. Depèn del fet recordat i de qui ho fa. En el cas del Mil.lenari de Catalunya, el fet rememorat és molt dubtós per a no dir clarament una falsia. Però qui ha rememorat el Mil.lenari i com ho ha fet no mereix el més mínim crèdit ni el menor respecte. De vegades les celebracions històriques són una manera de deformar i d'intentar enterrar els elements més incòmodes pel poder. Es com recordar a Marx com el "gran economista" (i no com aquell revolucionari que va descobrir, entre d'altres coses, els elements econòmics d'explotació objectiva del capitalisme); és també com recordar la guerra del 36/39 com la "guerra fratricida" (i no com l'aixecament d'un exèrcit de la burgesia quan aquesta no era capaç de mantenir el seu poder pels mètodes de la democràcia formal). Això ha passat amb el suposat Mil.lenari de Catalunya: deformació (interessada) i grolleria a dojo.

La idea de celebrar el Mil.lenari va ser una sorpresa. Ningú tenia present la seva celebració. El grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya va proposar l'efemèrides per poder fer política d'afirmació nacionalista i la qüestió s'ha convertit (des del punt de vista historiogràfic) en una interessant polèmica sobre el naixement polític de Catalunya.

Immediatament Convergència i Unió va fer seva la proposta i les altres forces polítiques es van veure obligades a pujar al carro. Des d'aleshores Jordi Pujol i la coalició governant han portat la iniciativa. El nomenament del Rei Juan Carlos I com a president d'honor dels actes del Mil.lenari va provocar que ERC es retirés de la comissió executiva de l'organització dels actes. La qüestió és que el Mil.lenari ha servit per fixar una nómina d'intel.lectuals i polítics que durant tot un any ens faran celebrar tota mena d'actes sobre el Mil.lenari. Realment aquesta celebració és inèdita... Al contrari de dates com el Corpus de Sang del 1640 o l'11 de Setembre de 1714, la commemoració del fet històric sobre l'actitud del Comte Borrell (any 988) de no voler retre homenatge al Rei franc Hug Capet, perquè aquest no el va ajudar contra els musulmans d'Almansur, no té al darrera tradició ni popularitat.

Poca exactitud

L'any 988 Catalunya encara no existia. No hi havia consciència col.lectiva de nació, ni un sentiment de solidaritat entre la gent del país. El procés obert de formació de la futura nació catalana va ser llarg. Historiadors solvents coincideixen que el propi nom i el dels habitants no va aparèixer fins a mitjans del segle XI, en temps de Ramon Berenguer I. Pels historiadors sabem que la plena consciència de pertanyer a una comunitat diferenciada i la de sentir-se catalans no es va assolir fins el segle XII.

Quines reflexions s'en faran del Mil.lenari? Quina projecció política se li vol donar? Els portaveus convergents diuen que el Mil.lenari ha de servir per repassar que s'ha fet bé o malament en aquests mil anys d'història. La Catalunya del 2000 no ha de mirar enrera sinó veure com està després de mil anys.

Si algú s'esperava un memorial de greuges o una reclamació de més sobirania s'ha equivocat. Tant Jordi Pujol com Juan Carlos I van deixar ben clara la vocació espanyola de Catalunya. Pujol va demanar a Juan Carlos I que faci una reflexió sobre Catalunya "amb nosaltres", i Juan Carlos I va dir "Catalunya ha d'ésser impulsora del Mercat Comú Europeu".

Es evident que hi ha diferents lectures del Mil.lenari, però la seva inauguració és l'entremès d'una operació política que s'anirà perfilant. Als "nacionalistes" de CiU els ha vingut bé aquest tema. Fa temps que el Jordi Pujol parla de noves perspectives pel nacionalisme. Coincideix el Mil.lenari amb projectes que el pujolisme vol tirar endavant. Estem a les portes d'una nova interpretació del catalanisme, i en el pla intel.lectual ja s'està treballant per definir les bases programàtiques. Els debats de Vic i Girona no es que aportin grans novetats teòriques i polítiques, però sí intenten reformular la identitat nacional catalana i el tipus de relacions que hi ha d'haver amb "Espanya".

"Catalunya és Espanya"

Però que ningú s'esveri ni especuli sobre les intencions o ambigüitats polítiques del pujolisme. Les coses estan clares. Pujol diu: "Catalunya és una part d'Espanya i jo soc el representant ordinari de l'Estat a Catalunya". "No tinc cap plantejament secessionista". "Des del centre d'Espanya hi ha hagut una incapacitat per comprendre la nostra problemàtica". En aquest sentit Jordi Pujol considera que en el terreny intel.lectual hi ha quatre celebracions que poden ajudar a aquesta comprensió: el Mil.lenari, el Centenari de les Bases de Manresa (que marquen el naixement del catalanisme polític), l'aportació catalana al Vè Centenari i la commemoració del regnat de Carles III. També reivindica la figura de Narcís Feliu de la Penya com a definidor dels del segle XVIII d'una integració de Catalunya a Espanya conservant la seva personalitat. Insisteix que si l'Estatut s'aplica amb l'esperit del 79 tenim un bon instrument per a construir Catalunya i per a que aquesta pugui moure's amb comoditat dintre de l'Estat. L'Estatut pot ser definitiu. Els convergents afirmen que els propers anys seran els més nacionalistes i es faran grans projectes.

Josep Benet ha coincidit amb Jordi Pujol (matisacions apart) en la idea política que cal nacionalitzar Catalunya.

Una de les primeres coses que cal tenir present és la utilització política que es farà de la celebració del Mil.lenari. Per altra banda hem de vigilar i debatre contra la manipulació i banalització de la història, contra les concepcions neorromàntiques i mitificadores de la història de Catalunya. El Mil.lenari és bo si s'aprofita per estimular l'estudi de la història del país deliberadament amagada. Hem d'arrabassar de les mans institucionals i publicitàries aquest tema. Convertir-lo en un coneixement objectiu per al poble de Catalunya.

No tothom va fer de súbdit

L'altre part del Mil.lenari, en la seva inauguració el 22 d'abril, van ser les restriccions a la llibertat d'expressió contra la presència monàrquica, la repressió contra militants de la Crida, LCR, MCC, MEN i MDT, i les citacions judicials amb greuges comparatius contra la nostra llengua. Si en un principi la visita reial s'havia pensat per a més de 24 hores, al final es va convertir en una visita d'amagat de dues hores i amb forta vigilància policial. Les forces revolucionàries havien aconseguit els dies anteriors introduir un caire crític i subversiu contra la visita, impedint d'aquesta manera que fos una passejada triomfant. La Catalunya oficial i d'ordre (no cal dir qui són: militars, clergat, PSC, CiU, IC...) estaven dins del Palau, amb molta calor, fent pinya amb el monarca. Intentant fer-lo brillar.

La Catalunya rebel era al carrer i per a ella varen ser els pals i les detencions. El poder i la gent rebel: un contra l'altra. No podia ser d'altra manera.

A partir d'ara ens toca impedir que sigui investit Felipe de Borbón com a Príncep de Girona en el transcurs dels actes commemoratius del Mil.lenari de Catalunya, reconvertint-ho en actes antimonàrquics i reivindicatius dels drets nacionals de Catalunya. I si no ho impedim, al menys aconseguirem amargar una mica aquesta festa d'escarni al poble català.

J.Vidal

El "Mil.lenari" no té cap tradició popular, a diferència de l'11 de Setembre.

TRES HISTÒRIES

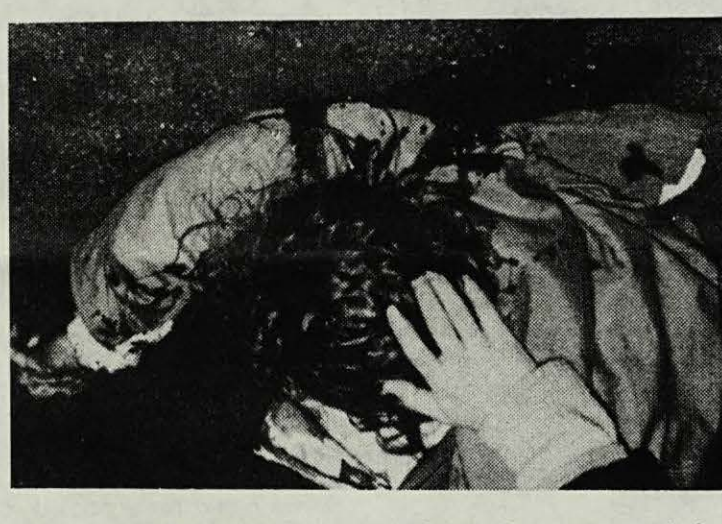

Les agressions a les dones són un fet quotidià. Potser de tan quotidià sembli "normal". Contra la inèrcia també cal estar atentes i atents. Aquí expliquem tres històries d'aquesta normalitat d'opressió.

Ja sabem que moltes de les agressions queden amagades en el silenci, que moltes dones no les denuncien perquè tenen por i, fins i tot, perquè tenen vergonya o se senten culpables. Però també és cert que cada dia són més les dones que s'atreveixen a denunciar-les, que entenen que cadascuna de les agressions que pateix una dona no és només un fet individual, sinó que és fruit d'aquesta societat patriarcal. Des d'aquestes línies cridem amb elles per què cap agressió a les dones quedi sense resposta.

Tres históries

Voldria explicar-vos tres històries. Tres històries que, malgrat s'han produït en indrets i amb protagonistes diferents, totes tres tenen molts elements en comú que les fa sinó iguals sí similars.

Isabel Losada va ser violada pel seu veí Manuel Solís. Malgrat les amenaces que va rebre per part del violador, i tot enfrontant-se al fet que el violador és un policia, va denunciar-lo. Durant els pocs mesos de presó del policia, més d'un cop la Isabel ha continuat rebent trucades i escrits d'amenaça. Cosa que, apart d'altres consideracions, demostra el tracte de favor que rebia l'esmentat policia a la presó. Actualment, i malgrat les evidències clares de violació, Manuel Solís és en llibertat provisional. Els grups de Dones de Badalona, juntament amb la Isabel i els seus veïns i veïnes, han organitzat una campanya de denúncia pública: actes, una acusació judicial popular, concentracions davant de casa seva i dels jutjats, cartells amb el nom i la foto del violador..., han estat activitats del Moviment Feminista durant els darrers mesos.

Anem per la segona hostòria. Sis nenes del barri del Carmel han estat patint durant dos anys abusos sexuals per part del seus veí Cándido Rodero Martín. Després de tres mesos de presó, i malgrat els antecedents d'agressions sexuals a d'altres nenes, va sortir en llibertat provional. La gent del barri, i la Comissió contra les Agressions a les Dones, també han organitzat una campanya. Pintades, concentracions, xerrades amb les veïnes i els veïns i pancartes a les balconades amb lemes com "contra els abusos i les violacions, denúncia pública i mobilització", han estat l'inici de la campanya que continuarà el mes de setembre.

Maria Rosa Cañamares de la ciutat d'Esplugues ha estat brutalment violada i assassinada per Manuel Rajo, veí també del seu barri. La resposta del seu poble i del Grup de Dones d'Esplugues ha estat inmediata: manifestació de més de 1.000 persones, exigint el càstig al culpable; pintades i també la creació d'una comissió per a que aquesta agressió no quedi sense resposta ni càstig.

Tolerància o rebuig

Socialment fets tan brutals com aquests són criticats, però existeix una certa tolerància que queda clarament de manifest quan s'utilitzen arguments com aquests: les dones provoquen(1), el violador està boig o la causa de les violacions cal buscar-la en el problema de la "seguretat ciutadana", per la manca d'il.luminació o per l'existència de descampats.

Les tres històries que abans hem explicat ens assenyalen que els arguments esmentats pretenen justificar, pretenen disculpar. En els tres casos els agressors coneixien les dones violades. En els tres casos les agressions s'han produit al marge de l'hora, de la poca o molta il.luminació, dels costums de les dones... S'han produit fonamentalment per una raó: per la decisió de l'home que s'ha sentit conscientment o inconscientment recolzat pel sistema patriarcal.

En contra d'aquests arguments justificadors, la causa d'aquestes agressions a les dones, la trobem en l'organització patriarcal d'aquest sistema. Un sistema que, entre d'altres coses, es caracteritza per donar papers socials diferents a homes i dones. Mentre els homes són considerats éssers sexuals amb el dret d'obtenir plaer, les dones som considerades éssers que tenim sexe per oferir o donar plaer i per a reproduir-nos. Una altra característica del sistema patriarcal és la consideració dels homes com individualitats que tenen el dret de posseir, ser els amos d'una o de més dones; pel contrari, les dones som considerades com filles de... mullers de... secretaries de...

Es amb aquests darrers arguments que cal analitzat el per què de les agressions a les dones,tot deixant clar que els homes que agredeixen estan participant dels valors del sistema i s'aprofiten de la seva situació de privilegi. A un altre nivell, també hem de considerar que el silenci, la no denúncia i la tolerància de les agressions a les dones, encobertes amb l'argument que sigui, també representen una complicitat, una col.laboració que permet l'estabilitat del sistema patriarcal.

L'única manera possible de manifestar el nostre rebuig, la nostra decidida intenció de lluita contra les agressions a les dones, és que cap ni una d'elles quedi sense resposta. I per respondre és necessari que les dones ens organitzem, que la denúncia pública dels fets i dels agressors sigui la primera resposta. Cal, també, que convertim l'autodefensa i la solidaritat entre les dones en eines quotidianes de la nostra lluita contra les agressions.

La campanya continua

En aquests propers mesos el Moviment Feminista continuarà en aquesta línia de resposta pública a les agressions. Es la millor manera, d'això n'estem convençudes, de demostrar que estem decidides a lluitar com éssers lliures. I que podem viure sense cap tipus de pors, amenaces, ni violència. També perquè creiem que és la millor manera de sensibilitzar les dones i el conjunt de la societat.

En aquests propers mesos treballarem les ponències que es presentaran a les Jornades Estatals contra les agressions a les dones que es faran a la ciutat de Santiago els dies 3, 4, 5 i 6 de desembre. Aquestes jornades són importants pel Moviment Feminista: pels mateixos debats i per l'intercanvi d'experiències acumulades en els darrers anys pels diferents grups. Els temes que tractarem, entre d'altres, són: violacions, maltractaments, pornografía, agressions a les dones joves, tipus de respostes... Tots plegats ens ajudaran en la nostra tasca de construcció d'un moviment feminista decidit a no parar fins que fem trontollar el sistema patriarcal.

Neus Moreno

El Moviment Feminista ja tenim casa!!!.
Ens trobareu tots els dies de dilluns a divendres de 6 a 9 de la tarda.
CA LA DONA
Gran Via, 549 4art 1a.
Barcelona-08011.
Telèfon: 3233307.
Per a col.laborar et pots fer sòcia...
I a més a més rebràs informació de les nostres activitats, actes, debats, xerrades...

NOTA:

(1)Són un exemple d'això, les reaccions provocades per l'afer Alexanco. Amb independència de quins hagin estat els fets, volem fer esment dels comentaris i declaracions dels companys d'equip d'aquest futbolista. "Era una chica que todo el día sonreía por los pasillos" , és una de les frases més repetides per aquesta gent. La seva intenció és clara, venien a dir: "una noia com cal no pot riure als homes tan alegrement i si ho fa s'exposa a les conseqüències". Una lògica, terrible lògica (per a dir-ho així) molt extesa.

La reacció del poble d'Esplugues per l'assassinat de M.R.Cañamares va ser ràpida.

LA MENTIDA DE LA "PAX OLYMPICA"

Jean-Marie Brohm, director de la revista "quel corpos", va publicar aquest article al "Rouge" d'abans d'agost. Hem tingut que retallar-lo donat la seva extensió. Creiem que, donades les circumstàncies olímpiques actuals i les que es preparen a la nostra nació d'aquí a quatre anys, és un article de força interès.

Tot està llest, segons els responsables del Comitè Olímpic Internacional, per a fer del 88 un gran any olímpic. Els jocs de Seul, perfectament preparats segons les tècniques provades del marketing sud-coreà, són presentats com els jocs de la "reconciliació" olímpica. El moviment olímpic respira tranquil després dels darrers boicots: a Montreal fa 12 anys per part de molts Estats africans, a Moscú per part de les potències occidentals i el 84 a Los Angeles per part dels Estats de l'Est. La gran família olímpica tornarà a reunir-se en la seva totalitat. Excepte defeccions de darrera hora, la República Popular de Xina, els EEUU, la URSS, la República Democràtica d'Alemanya i la quasi totalitat dels Estats membres del moviment olímpic es retrobaran per a festejar "la unitat retrobada" de la horda olímpica. Només Corea del Nord, Cuba i Etiopia faltaran a aquesta crida per decisió política. Altres Estats, per càlcul i per manca de recursos, faran costat al camp dels irreductibles i també seran absents de la festa olímpica.

La molt "honorable" societat olímpica

El COI és una oligarquia olímpica que es recluta per cooptació tal com ho fan els club burgesos tancats, les sectes, les germandats secretes o les lògies massòniques. Està composat per una munió de militars, buròcrates estalinistes, funcionaris internacionals a sou de les dictadures corrompudes, aristòcrates i empresaris. Es a dir, un conjunt de gent d'ordre, "ben nascuts".

El COI funciona com un holding multinacional. Té llaços molt estrets amb les grans institucions econòmiques mundials, amb les grans empreses privades, amb les agències de publicitat... i tots col.laboren a la realització de les operacions olímpiques segons les estratègies d'expansió i de penetració dels mercats verges i dels saturats (l'immens mercat africà i xinès, el mercat de la neu a Europa).

Lluny de ser una associació filantròpica, humanitària o caritativa que tindria per missió extendre l'ideal olímpic sobre la terra, el COI no és més que una institució imperialista que no té molt sentimentalisme quan els interessos dels seus membres estan en joc. Les similituds amb les finances del Vaticà no són poques en aquest terreny.

Una filosofia hipòcrita

Avery Brundage va dir al 1964, quan era president del COI, que l'olimpisme "és una religió del segle XX que Coubertin ha fundat, una religió universal que té els valors de base de les altres religions, una religió moderna, apassionant, viril, dinàmica que agrada a la joventut, i nosaltres, membres dei COI, som els seus deixebles. Cap diferència de casta, de raça, de família o de fortuna". Aquest discurs mitificador i hipòcrita és, encara avui, la ideologia oficial del COI, dels seus cabdills, profetes i predicadors de tot tipus. A cada olimpiada, el clergat olímpic reitera el seu sermó sobre els "ideals olímpics", els valors atlètics i la moral esportiva. Fins i tot s'insisteix en l'eslogan grotesc segons el qual "el més essencial és participar, no guanyar", quan tots els participants només tenen una idea al cap: guanyar.

Hi ha molts fets històrics que confirmen la hipocresia de l'anomenat "ideal olímpic". El COI va ésser obertament còmplice, el 36, dels JJOO de la creu gamada. El COI i la quasi totalitat dels seus membres, Coubertin i Brundage al cap, van recolçar la mascarada nazi dels JJOO de Berlín. Van avalar aquests JJOO sense denunciar les persecucions dels jueus alemanys (molts esportistes eren això, jueus alemanys), van assitir fascinats a la posada en escena pagana imaginada per Karl Diem i els especialistes de la propaganda hitleriana. Coubertin va remarcar, fins i tot, "la grandesa i la bellesa de l'obra feta per la nova Alemanya".

Cal citar també, entre altres casos similars, la masacre d'estudiants a Mèxic poc abans de l'inici dels JJOO de 1968 en aquell Estat. Brundage va justificar aquest "detall sagnant" (més de 300 persones mortes sobre la Plaça de les Tres Cultures) amb una fraseologia pròpia de Pilats: "els Jocs de la XIX Olimpiada, aquest retrobament amical de la joventut del món, en una competició fraternal, es faran com està previst(...) El poble mexicà s'unirà als participants i als espectadors per tal de cel.lebrar els Jocs, veritable oasis en el nostre món agitat".

Masclistes, racistes, gent d'ordre

Parlar dels JJOO és fer-ho dels discursos ideològics que fan apologia dels nacionalismes-estatalismes en detriment de les nacions oprimides, del racisme, del sexisme, de la discriminació, de la desigualtat. Cal saber també, que el pare fundador de l'horda olímpica, Pierre de Coubertin, lluny d'ésser un generós humanista, era partidari aferrissat d'ideologies molt semblants a l'extrema dreta d'avui. Per exemple, el pare dels moderns JJOO va fer l'apologia de l'imperi colonial francès, "el més bo del món", justificà també la pràctica de l'esport per afavorir les empreses de colonització, va ser un admirador declarat de l'obra "civilitzadora" de l'exèrcit colonial francés, desenvolupà en moltíssimes ocasions la idea de la desigualtat de les races (va arribar a parlar clarament de "raça superior" i de "raça inferior"). Pierre de Coubertin defensà un ordre social i ideològic on el paper de les dones "és el de coronar els vencedors", i on el paper dels obrers és el de respectar la propietat privada, l'ordre diví de la burgesia i l'explotació de classe. Va ser fortament partidari de la desigualtat social i de l'ordre establert, i militià sempre per la conservació de la jerarquia i dels privilegis dels poderosos. Va escriure, per exemple, referint-se a Suïssa: "hi ha fins i tot a Suïssa partidaris fanàtics de la igualtat que s'indignen perquè els oficials tenen una taula a part i estan equipats millor que la tropa. Això demostra que l'esperit de la igualtat és insaciable i que és imprudent donar-li satisfacció".

No és pas una filosofia innocent. En tant que un conjunt de prejudicis reaccionaris, d'opinions conservadores, de valors del vell món i d'il.lusions afaiçonades per la mentida, la funció de la doctrina olímpica és la de ratificar un ordre social edificat sobre la violència, l'explotació, el diner i la falsia.

Als JJOO de Seul hi serà present la concreció del significat de l'olimpisme dels temps moderns: un retrobament dels Estats carnissers, dels règims corromputs, de les dictadures assassines, dels Estats totalitaris i dels governs militars i policíacs que es donaran fraternalment la mà per tal de cel.lebrar la "Pax Olympica". En una capital cosida per les forces de seguretat, les mateixes que han reprimit durant molts anys als obrers i als estudiants que lluiten per les llibertats democràtiques, el COI podrà felicitar-se d'haver imposat les formes dels JJOO en un Estat que ha esdevingut famós per la seva paranoia anticomunista, l'absència de llibertats democràtiques, els fraus electorals i la més salvatge especulació capitalista.

I després de Seul, Barcelona es prepara pel 92...

J.M.Brohm (Rouge)

